

Úti cifra, házi ronda! -avagy Marcsa és Borcsa-

Így, mindennek az elején egyezzünk meg valamiben; akár így, akár úgy, manapság sok minden megkönnyíti a nők életét, csak hogy előző cikkemhez nyúljak vissza. Akkor is, ha ezzel ellentmondok saját magamnak. Ha birkóznunk kell is az elvárásokkal, néhány- hétköznapihoz kétséget kizáróan hozzátartozó- ötletes találmány sokat egyszerűsít a helyzetünkön. Ezek a mi kedves háztartási gépeink. Hogy a teljesség igénye nélkül egyet, kettőt felsoroljak; ilyen a mosógép, mosogatógép, szárítógép, a robotgép és mikró. Mamikám mosókonyhájában ezek közül kettő foglal el központi szerepet; Marcsa és Borcsa, azaz a mosó- és mosogatógép.

Anyukáink és talán még mi is használjuk Őket nap, mint nap, egy percet sem melázva azon, mennyi időt spórolunk. Vegyünk példának egy egyszerű vasárnapi ebédet; kávé után húzzuk a szánkát egy darabig, aztán elvonszoljuk magunkat a konyhába, berakunk néhány edényt, fazekat, konyharuhát a megfelelő gépbe, és uccu neki! Benyomunk egy vagy két gombot, majd büszkén körbetekintünk. Mint aki jól végezte dolgát, visszatelepedhetünk az ebédlőasztal mellé emészteni.

Nem tudom, ki hogy van vele, de nekem még sosem jutott eszembe négy órával az étkezés után vagy épp miután kimosott a Borcsa, hogy kézzel még csak most végeznék a házimunkával.

Jó pár éve- elég ha dédieiteket kérdezitek- az ilyen munkák nagy fizikai erőt kívántak. Nem kell semmi bonyolultra gondolni. Vajon mitől tiszta egy egyszerű pamutpulcsi? Szóda, szappan, kékítő, bórax, fateknő, mosópad, lúgozó, mosódézsza- és üst, vízkeverő, fakanál, kosarak, kefék, mángorló-ezekből volt tiszta. Anno. Nagyanyáink, dédieink válogattak, áztattak, lúgosítottak, satöbbi. És mi büszkék vagyunk rá, ha bedobjuk a kis rozsdamentes mosódob belsejébe a farmert, öblítőt és mosóport, gél vagy fehérítőt töltögetünk, mondván „Mi mosunk!” Na persze. Ahogy sorolom itt nektek a régi eszközöket, úgy tűnhet, pontosan képbem vagyok vele, mi micsoda és mire való. De tévedtek! Én sem tudnám, ha a cikk miatt nem kezdett volna el érdekelni és ez önmagában - hogy megvédjem mindannyiunk becsületét- nem szégyen.

Tudjátok, mi a szégyen? Hogy jó páran akkor sem csináljuk meg ezeket a roppant egyszerű dolgokat, hogy ha csak a NAGY FEHÉR gombot kell ütközésig nyomni. Nem pont magamról beszélek, hisz őszintén és szerényen szólva, otthonosan mozgok a mosókonyha területén, sőt jól érzem magam Marcsa és Borcsa társaságában. Azokra a köztünk járó 15-19 évesekre gondolok, akik ezt ennyi idősen sem mondhatják el magukról. Vannak páran, ez nem kérdés. Csak, hogy valami nagyon tudományosnak hatórol is tudjak okosakat mondani, tíz lányt kérdeztem meg a csoportomban, miben szoktak, esetleg miben szeretnek segíteni otthon. A megkérdezettek 40 százaléka (hű, de statisztika!), azaz egészen pontosan négy ember arra kérdésre, hogy mit csinálnak otthon a legszívesebben, a porszívózást választotta. Nem tudom, milyen okból kifolyólag, van, akinek a fürdőkádsikálás áll közel a szívéhez... Hát kinek a pap, kinek a paplan! Viszont szomorú tény, hogy ugyanennyien tartják természetesnek a spontán meglepi-takarítást, és 60 százaléka hallani sem akar ilyesmiről. „Még hogy én... és egyedül körbenyaljam a házat?”

Itt köszön vissza nekünk irományom címe; „Úti cifra, házi ronda!”. Annyit jelent: Utcán fodros, háznál rongyos. Bárhova megyünk (iskola, buli, bevásárlás), órák folynak el készülődésre. Szép legyen a smink, a haj, a ruha és cipő passzoljon, hogy mindenki lássa, milyen igényesek vagyunk magunkra. Kamu. Hisz emberek; az igényesség otthon kezdődik! És ott folytatódik, hogy nem hagyom az edényt kékesen penészedő nyálkán kimászni a mosogatóból. Ha ezen felül pedig otthon is úgy járnánk-kelnénk, hogy ne kelljen hanyatt-homlok rendes ruha és fésű után rohángálni egy váratlan látogató esetén, az már több mint elégséges. Egyszer a szedett-vedett, kócos és rendetlen lányokból is anyák, hovatovább háziasszonyok lesznek és óvja meg az Úr azokat, akik velük fognak élni, ha nem tanulják ki a „szakmát”.

Emellett pedig a karácsony is közeleg. Sok ezer ember fog 23-án fejvesztve rohángálni az Adventi-vásár bódéi között, kapkodni a fejét, hogy mit vegyen meg gyorsan az elfelejtett unokahúgnak vagy beteg nagymaminak. Igen keveseknek jut eszükbe valami igazán különlegessel meglepni szeretteiket, mondván; „Anyunak egy szép sál mindig jól jön!”. Elhiszem én, hogy több idő és nagyobb erőfeszítés minden egyes bepakolt szárítógép, összehajtogatott száraz ruha vagy lesúrolt gáztűzhely, de ha jobban belegondoltok, óriási segítség a karácsonyi készülődésben. Be kell ismernünk, hogy eljött az az idő, amikor jobb ajándék a felporszívózott nappali, mint a több ezerért vett kötött pulcsi. Nincs mese, változnak az idők; egyszer nekünk is meg kell tanulni felnőni a feladatokhoz- minden értelemben!

